

Bucuriile Harului

Foaie pentru sufletul creștinilor † An I • Nr. 2 † ISSN 2067 – 4015 † Parohia Sfântul Nicodim - Târgu Jiu

FRÂNTURI DE GÂND DUMNEZIESC

Iubiti frați creștini!

În fiecare an, creștinii de pretutindeni praznuiesc la 6 ianuarie Botezul Domnului, cunoscut în popor sub denumirea de Boboteaza. Botezul Mantuitorului în Iordan, poartă și denumirea de "Epifanie" sau "Teofanie", termeni care provin din limba greacă și înseamnă "aratare", "descoperire". De ce aratare sau descoperire? Pentru că în momentul în care Hristos a fost botezat, cerurile s-au deschis, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât în chip de porumbel și a stat peste El, iar Tatal a marturisit: "Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit!" (Matei 3, 17). În acest sens, Sfântul Ioan Gura de Aur spune: "Hristos n-a ajuns cunoscut tuturor când S-a născut, ci când S-a botezat".

Boboteaza - scurt istoric. Sărbătoarea Bobotezei este amintită din secolul al II-lea, la Sfântul Clement Alexandrinul. Menționăm că în primele secole, Boboteaza era sărbătorită împreună cu Năsterea Domnului, pe 6 ianuarie. Începând cu secolul al IV-lea, cele două sărbători au fost despărțite: 25 decembrie fiind data stabilită pentru praznuirea Nasterii Domnului și 6 ianuarie pentru Botezul Domnului. [→ pg. 2]

† Preot Ilarie-Iliuță Dovleac

• CUVÂNTUL CÂNTAT •

Văzduh răsfirând țărâna (Pr. Al.E.Cornoiu)

*Văzduh răsfirând țărâna
Dor blând limpezit de mână,
Ce așezi lumină-n gând
Rodnicia pe pământ.*

*Văzduh țărâna răsfirând
Într-un târziu cu voal de vânt
Tresare seva din cuvânt –
În lume altul fiind la rând!*

Văz-duh o taină picurând!

Doru V. Fometescu

Biserica
Parohia Sf. Nicodim - Târgu Jiu

• 30 Ianuarie •

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfinților noștri părinți și mari dascăli ai lumii și ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur. Pricina acestui praznic a fost următoarea: în zilele împăratului Alexie Comnen care a luat sceptrul împărăției în anul 1081, după împăratul Botaniat, s-a iscat neînțelegere între oamenii cei mai de cinste și mai îmbunătățiți. Unii cinsteau mai mult pe Vasile cel Mare, zicând că este înalt la cuvânt, ca unul care a cercetat prin cuvânt firea celor ce sunt, că la fapte se aseamănă aproape cu îngerii, că nu era lesne iertător, că era fire hotărâtă și nu era stăpânit de nici un lucru pământesc. În schimb, pogorau pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, zicând că ar fi fost oarecum potrivnic lui Vasile, pentru că ierta prea lesne și îndemna la pocăință. Iar alții înălțau pe acest dumnezeiesc Ioan Gură de Aur, zicând că este mai omenească învățătura lui și că îndreaptă pe toți, și-i înduplecă spre pocăință prin dulceața graiului său. [PROLOAGELE][→ pg. 7]

[→ continuare din pg. 1] **Boboteaza, ziua in care Hristos S-a descoperit lumii.** Afara de cele graite de Iisus la varsta de 12 ani in templu, Hristos nu a savarsit nici o minune si nu a rostit nici un cuvint retinut de evanghelisti. Incepand cu Botezul Sau, Hristos iese din umbra si incepe sa propovaduiasca. A primit botezul la 30 de ani, varsta maturitatii la evrei. Iisus a venit la Ioan si i-a cerut sa-L boteze, nu pentru ca avea nevoie de curatire de pacate, caci era Dumnezeu-Omul, ci pentru a sfinti creatia. Ca Mantuitorul nu a venit sa primeasca iertare de pacate de la Ioan, reiese si din faptul ca botezul lui Ioan il ajuta pe om sa constientizeze starea pacatoasa, inasa, nu oferea iertarea. De aceea se si spune ca era "*spre iertarea pacatelor*" (Luca 3, 3), pe care avea s-o aduca Hristos. El primeste botezul de la Ioan pentru a readuce Duhul Sfint in creatie. Prin caderea in pacat, omul il pierduse pe Sfantul Duh, asa cum ne marturiseste Sfantul Chiril al Alexandriei. Botezul Mantuitorului reprezinta momentul redeschiderii izvoarelor harului, care fusesera zavorate pentru om si pentru intreaga creatie. Prin cuvintele din rugaciunea citita la Boboteaza: "Astazi firea apelor se sfinteste...", nu trebuie sa intelegem ca harul lui Dumnezeu se pogora in timpul slujbei de sfintire a apei peste toata apa care exista in diverse locuri, ci doar peste apa pregatita din timp pentru acest lucru.

In Botezul Domnului stau inceputul si temeiul Sfintei Taine a Botezului ceresc. Acceptand sa Se cufunde in Iordan, Hristos l-a ingropat pe vechiul Adam si a inceput astfel zidirea unui om nou.

Apele Iordanului primind pe Dumnezeu-Omul nu au avut ce sa curete, ci au fost ele insele purificate. Hristos a curatit prin cufundarea Sa in Iordan, creatia intinata de caderea omului in pacat si a inlaturat puterea satanei. Astfel, in clipa cand El S-a lasat botezat de Ioan, izvoarele harului s-au pogorat peste creatie. In rugaciunea de sfintire a apei de la Botez, se cere venirea Duhului pentru curatirea apei de lucrarea puterilor demonice, pentru ca ea sa devina, prin pogorarea deplina a Duhului, loc al nasterii omului nou in Hristos. Astfel, ritualul Botezului crestin repeta aceste momente, care semnifica trecerea dintr-o etapa existentiala in alta: el se deschide cu lepadarile, menite sa alunge puterea satanei si se incheie cu primirea darului Sfantului Duh.

Boboteaza - sfintirea apei. In ajunul si in ziua de Boboteaza, in toate bisericile ortodoxe, cu puterea Duhului Sfint, la rugaciunile arhierilor si preotilor se sfinteste Aghiasma Mare. Crestinii ortodoci gusta pe nemancate din Agheasma Mare timp de opt zile, in perioada 5 ianuarie-14 ianuarie si la recomandarea duhovnicului. Agheasma Mare este folosita, in Ajunul Bobotezei, la sfintirea casele credinciosilor si locuitorii acestora. Tot cu ea se stropesc si lucrurile care trebuie binecuvantate sau sfintite, cum ar fi: binecuvantarea si sfintirea prapurilor, sfintirea crucii si a troitelor, a clopotului, a vaselor si vesmintelor liturgice, sfintirea icoanelor, a bisericilor, a antimiselor si a Sfantului si Marelui Mir.

† *Preot Ilarie-Iliuță Dovleac*

BUCURIILE HARULUI • ISSN 2067-4015 • AN I • NR.2 • IANUARIE • 2010

REDACȚIA

REDACTOR ȘEF
Pr. Ion Viorel Săpun

REDACTORI
Pr. Iliuță Ilarie Dovleac
Doru V. Fometescu

COLABORATORI

• Alina Elena Năstaste • Pr. Prof. Ionel Cioabă • Marieta Negru • Pr. Ion Săpun •
Oana Lăcătușu • Maria Bocșe • Dumitru Drăghici • Cristina Murărița

CONCEPȚIE GRAFICĂ
Daniel Murărița

COPYRIGHT
© Bucuriile Harului & Parohia Sf. Nicodim

Internet: parohiasfnicodim@yahoo.com • www.parohiasfnicodim.wordpress.com

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor.

Acest număr apare cu sprijinul Asociației culturale Semn – Târgu Jiu. • www.acsemn.wordpress.com

• Tiparul a fost executat la Tipografia Procom • Strada Lt. col. Dumitru Petrescu 1 • Târgu Jiu • Gorj

Anunțăm credincioșii, pe această cale, că, dacă doresc să publice în periodicul Bucuriile Harului, pot trimite în format electronic articolele la adresa de e-mail: parohiasfnicodim@yahoo.com. Materialele trimise trebuie să respecte câteva condiții minime de tehnoredactare și să fie scrise cu diacritice (caractere românești), font Arial sau Times New Roman, corp literă de 11. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor.

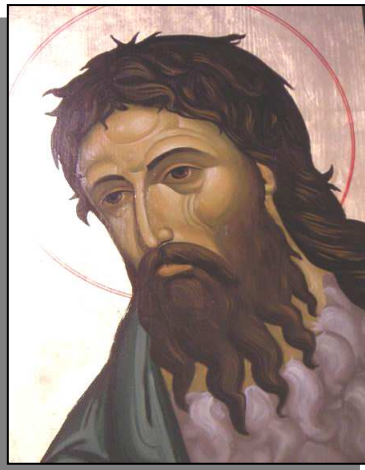
La Ceas De Sarbatoare

Glasul Domnului între strigătul credinței și urlatul pustiei

† Pr. Ion Viorel SĂPUN

Luna ianuarie, gerarul nostru străbun, își trăiește an de an dezghețul intim, la dogoarea luminoasă a exploziei iubirii trinitare, descoperită la malul sfințit al râului Iordan, sub mâna asprită de post și rugăciune a Sfântului Ioan Botezătorul.

Asistăm ca privitori prin ochii adânci ai credinței, la mesajul epifanic, ca arătare limpede a Prea Sfintei Treimi: „Iar botezându-se Iisus, îndată ce a ieșit din apă, iată cerurile l s-au deschis, și el a văzut Duhul lui Dumnezeu pogorându-se ca un porumbel și venind peste El. Și iată, glas din ceruri zicând: «**Acesta este Fiul întru Care am binevoit**»”. Avem de-a face așadar cu așa numita manifestare catafatică a Dumnezeului celui în Treime preaslăvit și anume cu încercarea teologiei de a descrie erupția prezenței trinitare (Tatăl, Fiul și Sfântul Duh), pe firul energiilor Sale dumnezeiești necreate, prin termeni pozitivi și anume: glas, ceruri deschise, porumbel.

Am văzut dimensiunea profunzimii acestui mesaj baptismal și am reținut desigur că nu acest act ritualic al botezului Domnului Hristos este primordial ca importanță teologică, ci în primul rând apariția sau arătarea în mijlocul mulțimilor a lui Iisus Hristos, împlinirea concretă a tuturor profețiilor Vechiului Testament despre venirea lui Mesia cel așteptat, pentru smulgerea secătuitei firi omenești, din chingile singurătății și orgoliului păcătos.

Pentru acest lucru era nevoie de o mare personalitate spirituală a timpului aceluia, care să dea credit și să facă profund vizibilă prezența și misiunea lui Hristos, pentru viitorul apropiat al unor timpuri eshatologice. Acum se întâlnesc „**Emanuel-Dumnezeu este cu noi**” (Isaia 7,14) și „**Îngerul Legământului**” (Maleahi 3,1).

E interesant că acest titan al sfințeniei își zidește turnul personalității pe cărămizile delicate ale unei haine din păr de cămilă, ale ierburilor, ale lăcustelor și ale mierii sălbatică. E însă sigur că se ridicase la o asemenea culme spirituală, pentru că evreii de atunci îl confundaseră pur și simplu cu mult așteptatul Izbăvitor sau Mesia cel

prezis de profeți.

Ioan, căci despre el este și va fi vorba în această scurtă meditație la ceas de sfântă sărbătoare, își păstrează întregul discernământ și le vorbește celor de față că el nu este decît „**glasul celui ce strigă în pustie. Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui**” (Isaia 40,3; Matei 3,3), așa cum prorocise cu peste 500 de ani înainte, evanghelistul Vechiului Testament, profetul cel mare Isaia.

Primindu-și seva trupească din bătrânii și înțelepții părinți Zaharia și Elisabeta, Ioan își trăiește prima parte din viață în aspra pustie a Iordanului, ținutul arid al Betabarei, într-o severă asceză, de unde la împlinirea vremii (Galateni 4,4) iese ca un fulger, ca un adevărat fiu al tunetului, un „**boanergheș**”, strigând în pofida oricărui risc posibil, despre viața stricată a evreilor, despre nedreptățile sociale întâlnite la tot pasul, și nu în ultimul rând, despre destrăbălarea aiuritoare a simbolului protectoratului părintesc al evreilor, care era criminalul rege Irod. Da, despre el este vorba, despre un om aspru pe deplin cu el însuși, dar în nici un caz un antisocial. Un exaltat, un isteric, un nebun, cum sunt ispițiți a-l caracteriza unii astăzi. Nu trebuie să-l rupem pe Ioan de misiunea lui nici o clipă, dacă vrem să nu alunecăm pe panta caricaturizării lui. Atât de frumos se armonizează însăși delicatețea etimologică a numelui său (**ebraicul Johanan - „Dumnezeu S-a milostivit”**), cu lava clocotindă a vulcanului sufletesc ce străbătea fibra sa duhovnicească.

E foarte important de reținut că Ioan nu isteriza mulțimile. Istoria ne vorbește de mulțimi pașnice care erau profund interesate de o schimbare reală a vieții lor în bine. Acest lucru e prefigurat de acel unic ritual al scufundării în apa Iordanului, care abia după aceea îl interpela serios pe cel ce trebuia să facă o dovadă

limpede de transformare a vieții după botez. Reținem că avem totuși de-a face cu o etapă premergătoare adevăratei taine a botezului, fapt despre care vorbește de altfel însuși Ioan, atunci când spune că el „**botează acum cu apă spre pocăință, dar că după el va veni adevăratul Mesia care va boteza cu Duh Sfânt și cu foc**”(Matei 3, 11), prorocind astfel despre taina botezului creștin. Așadar intenția lui Ioan privește două direcții precise. Pe de o parte, încearcă să-i trezească pe evrei din inerția letargică a unui grav indiferentism religios, corupții sociale și uscăciuni spirituale, iar pe de altă parte, pregătește în mod indirect punerea în deplină vizibilitate a Domnului Hristos, Care pornise spre propovăduire, la lumina flăcării personalității sale uriașe.

Observăm cu cât echilibru sfătuiește toate categoriile sociale care vin la Iordan să își schimbe viața urâtă de până atunci. Ostașii, vameșii, bogații, sunt pe rând îndemnați părintește să nu facă absolut nimic altceva decât să se comporte în perfect acord cu ceea ce le cere onoarea și demnitatea muncii lor, ca și frumusețea bucuriei într-ajutorării frățești. Asta nu poate fi în nici un caz considerată fanatizare.

Avem totuși un moment în care pleznește cu un trăznet amețitor în solul bolovănos al fariseilor. Imaginile sunt înfricoșătoare: secure, copaci uscați, pui de vipere și de năpârci. Fariseii în viclenia inimii lor, veneau și ei la Iordan sub pretextul de a-l asculta pe Ioan, dar de fapt îl urmăreau să vadă cum pot să-i închidă gura ce începuse deja să câștige un teren spiritual și social enorm. Iar ei erau evident în pierdere.

Acest lucru îl făceau prin țesături murdare de intrigi atât la autoritățile romane cât și la curtea răsunătoare de dezmăț a lui Irod. Apelativul de viperă era cel mai potrivit cu puțință. Sub perdeaua verde și deasă a unui mic arbust, vipera mușcă rapid și mortal. Așa mușcau acești reprezentanți religioși ai evreilor, din călcâiul bătătorit de asceză a lui Ioan. De altfel aceeași atitudine de ură o vor nutri permanent și față de Domnul Hristos.

Recompensa ce o vor primi e ușor apocaliptică: o secure dumnezeiască va reteza vijelios și înspăimântător rădăcina uscată și viermănoasă a vieții lor. Ioan însă nu va sfârși pe altarul însângerat de intrigi al fariseilor, așa cum s-a întâmplat cu Hristos, ci în beciul cumplit al vestitei închisori Maherus din Galileia, unde Irod, disperat că Ioan nu mai conținea cu reproșurile strigate împotriva lui, pentru motivul că avea ca soție pe cumnata sa Irodiada, soția fratelui său Filip și fiica lui Aristobul, un alt frate al său, l-a întemnițat în așteptarea unei clipe prielnice pentru a-l ucide. Deși, în mod total paradoxal, acest criminal teribil, despre care se spunea că e mai bine să fi porcul lui, decât copilul, căci aveai astfel o șansă mai mare să trăiești măcar un an, avea o anumită plăcere să-l asculte pe Ioan vorbind, temându-se a-l ucide, din pricina mării autorități de care se bucura în ochii poporului. Totuși în urma unui dezmăț sardanapalic, ura de moarte a Irodiadei ce o nutrea față de Ioan, a reușit să amețească orgoliul bolnav al lui Irod, print-un dans lasciv al fiicei sale Salomeea și să obțină drept trofeu, capul tăiat al lui Ioan Botezătorul, trofeu întinat cu sângele nevinovat al celui mai mare om de parte bărbătească născut vreodată din femeie, așa cum vorbea despre el Domnul Hristos.

Gerul tenebros al egoismelor și agresivităților de tot felul, ca și urletul asurzitor din pustia orgoliilor și degradărilor, nu își găsesc mântuirea decât în strigătul dureros către glasul izbăvitor al Domnului botezului pocăinței. Din botez prin pocăință, deslușim frumusețea unor aripi de înger care ne ajută să ne luăm zborul cuminte către Dumnezeu. Pentru asta avem mare rugător și puternic mijlocitor pe „**Îngerul în trup**”, Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului Iisus Hristos.

între Istorie • Tradiție • Superstiție

Boboteaza, între tradiție și superstiții

*Alina Elena NĂSTASE,
studentă Iași*

În șirul celor 12 sărbători importante creștine, se numără și Boboteaza (Botezul Domnului), ținută în fiecare an, în ziua de sase a lunii ianuarie. Indiferent de zonele geografice ale țării și de diversitatea obiceiurilor, Boboteaza (6 ianuarie) împreună cu Sfantul Ioan (7 ianuarie), sunt cu siguranță sărbătorile importante care finalizează ciclul sărbătorilor de iarnă.

Boboteaza este menită să reamintească întâmplările ce au avut loc la apa Iordanului, pe când Iisus avea aproximativ 30 de ani exact înainte să-și înceapă propovăduirea. Întrucât în această zi Iisus s-a prezentat pentru prima dată în lume, sărbătoarea se mai numește și Epifanie, Teofanie, sau Arătarea Domnului.

Ca mai toate sărbătorile așteptate cu mult drag și emoție, Boboteaza vorbește despre sufletul și istoria spiritualității românești. În cadrul acestei sărbători regăsim o bogăție de credințe, speranțe și convingeri de astăzi și din vechime. Înțelepte, fascinante, vorbe născocite de minți bogate, aceste obiceiuri și superstiții s-au transmis din om în om.

Tradițiile de Boboteaza împletesc elementele creștine cu cele pagane în ritualuri interesante. Ziua de 6 ianuarie este propice purificării (credința transmisă de la celți), înlăturării farmecelor și blestemelor.

La Boboteaza se sfințesc apele, se taie cruci de gheață, se pornesc ofensiva împotriva raului. În ajunul Bobotezei, preotul, însoțit de dascăl umbla din casa în casa cu crucea și sfințește cu agheasma din manunchi de busuioc toate camerele și acareturile gospodăriei. Se spune că apa sfințită are puteri miraculoase: alungă spiritele rele, bolile și nu se strică niciodată. De aceea, Boboteaza este o sărbătoare a apei care este sfântă în următoarele nouă zile. Apa este un element sfânt, creator și datator de viață iar apele curgătoare și statatoare sunt sfinte, curățite și binecuvântate în această zi. În majoritatea zonelor țării preotul va arunca o cruce în apă, moment în care se spune în popor că diavolii fug din ape și se napustesc pe câmpuri, fiind fugariți de lupii din păduri. De asemenea în anumite zone ale țării există obiceiul ca bărbații să se arunce în apă pentru a scoate crucea. Despre cel care o va aduce înapoi se spune că va avea noroc tot anul. În vreme de neceaz, supărare sau frică, agheasma care este sfințită în această zi acționează precum un talisman îndepărtând neplăcerile, limpezind mintile și aducând liniștea.

Tot acum, la țară se stropesc animalele, grajdurile și grădinile cu agheazma, pentru a le apăra de rele.

În noaptea aceasta fetele nămaritate își pot afla ursitul. Se spune din vremuri străvechi că în noaptea de 5 spre 6 ianuarie, numită și Noaptea de Boboteaza, ca fetele care își vor pune busuioc sub pernă îl vor visa pe cel care le este ursit pentru a le fi pereche în viață.

Dacă în timpul zilei nu manânci nimic, iar seara consumi o turta plamadită din opt linguri de făină de grâu și o lingură de sare folosindu-te doar de nouă degete, se spune că poți vedea în visul magic de noapte chipul celui care îți va fi soț. În plus, în vremurile de odinioară, fetele tinere agătau busuiocul afară, dincolo de prag, iar dacă acesta avea pe el urme de chiciura era semn că alesul va fi un om înstărit.

În seara dinspre Boboteaza, există obiceiul ca tinerele femei să-și despletească parul și să se dezbrace până la brau, punând o oglindă în față și una în spate într-o încăperie luminată cu ajutorul unei lumanări mai puternice. În spațiul care se află între cele două oglinzi se amplasează și un vas de lut care se umple ochi cu apă.

Dacă fata are credința în Dumnezeu și în această practică, își va vedea iubitul venind înspre ea fie în oglinda din spate, fie chipul acestuia se va oglindi în apa vasului.

În Maramureș, în cazul în care cerul este senin în ajunul Bobotezei, iar stelele se vad pe cer, fetele tinere le privesc sopțind un cântec de iubire, ferindu-se însă să fie auzite de cineva: "O stea, logoste, / Două stele, logoste" până când

ajung la cea de a noua. O alege ulterior pe cea mai frumoasa dintre ele, rostind urmatoarele cuvinte: "Tu, stea, mai mandra ca toate stelele,/ Fa-ma si pe mine mai mandra ca toate fetele/ Feciorii sa se napusteasca/ Pe mine sa ma iubeasca/ Sa n-aiba alinare, pe loc sa stea/ Ca sa vina sa ma ia."

Busuiocul protejeaza de ganduri si spirite rele. Daca porti o crenguta de busuioac in portone se spune ca vei avea noroc. Boboteaza prevesteste cum va fi vremea si recolta in noul an. Caldura de Boboteaza indica un an secetos. Spun batranii ca in aceste zile animalele vorbesc la miezul noptii despre locurile unde sint ascunse comorile, dar cine le aude si scapa vreo vorba, risca sa isi piarda mintile. La inceputul primaverii, multi dintre bunicii nostri atarnau o crenguta de busuioac in tinda ca sa alunge "moleseala", astenia specifica acestui anotimp. Trecand peste aceste traditii si superstitii pagane din aceasta zi trebuie sa invatam ca este necesar sa urmam exemplul Mantuitorului si sa ne purificam prin taina sfantului Botez si sa incercam cat mai mult cu putinta sa ne pastram sufletele si inima curate.

Botezul Domnului – în context istoric

† Pr. Prof. Ionel CIOABĂ

Mântuitorul Hristos din Nazaretul Galileii își face apariția inopinat într-un moment în care Sf. Ioan propovăduia și boteza cu atâta vervă încât ascultătorii galileeni rămâneau captivați de splendoarea cuvintelor. Putem spune, chiar că galileenii veniți la Iordan erau cei mai însetați fii ai poporului evreu și că în mare parte aceștia au fost cei botezați. Evanghelistul Matei ne lasă să întrevădem că în acel moment Botezătorul a avut o revelație internă, identificând pe Iisus din Nazaret ca Mesia (Matei III, 14), fără a spune în mod direct acest lucru. „Altfel, ar fi de neînțeles ca el, profetul, să aibă nevoie de botezul lui Iisus. În această situație, Ioan ezită să-l boteze, știindu-l fără păcat. Iisus stăruie, totuși, să fie botezat «pentru a împlini toată dreptatea», adică toată voia, toată rânduiala lui Dumnezeu, toată iconomia mântuirii.”¹

Mântuitorul se botează pentru că era reprezentantul întregii omeniri ale cărei păcate și le asumase, nu pentru că personal avea nevoie de botezul pocăinței. Cu acest eveniment, Sf. Ioan devine martorul unei teofanii prin *pogorârea Sf. Duh* în chip de porumbel și prin glasul *Tatălui* care stă mărturie despre a doua persoană a sf. Treimi: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit”. Prin aceste cuvinte se împlinesc profețiile Vechiului Testament (Ps. 2,5; 109,4) care îl numeau Mesia și prin a cărui lucrare se va aduce împăcarea între Dumnezeu și om.

Ruperea barierei dintre mediul natural și cel supranatural la apariția Duhului Sfânt, este exprimat prin forma plastică a cuvintelor „*cerurile s-au deschis*” când Duhul Sfânt apare în chip de porumbel. De fapt, la multe popoare din orient (sirieni, fenicieni, samarineni etc.) divinitatea este simbolizată prin porumbel fiind socotit o pasăre sfântă, vestitor și ajutător al zeilor.²

Va să zică, descoperirea în chip vădit, de Sus, prin revelație dumnezeiască, a Sfintei Treimi și descoperirea că Iisus, care își începe propovăduirea, era Fiul lui Dumnezeu, o reprezintă ziua Botezului Domnului. Evangheliștii au avut grijă ca după ce ne-au oferit argumentul revelațional, să-l plaseze în istorie, ca nu cumva vreodată, cineva să spună că Ioan nu a existat, fiindcă nu ni se spune în ce timp a existat. Ca și la naștere ne spun când s-a petrecut istoricește momentul Botezului. Drept urmare, nașterea Mântuitorului Hristos s-a petrecut în timpul împăratului Octavian Augustus, pe când guvernator peste Siria și Palestina era Quirinius, care a ordonat un recensământ. Și de data aceasta, în momentul ieșirii Mântuitorului la Botez, evangheliștii au grijă să ne spună când s-a întâmplat evenimentul, ca nu cumva să ne îndoim de autenticitatea acestuia. Un eveniment istoric e acela despre care știm unde, când, pe timpul cui s-a petrecut. În capitolul 3 de la Luca se spune clar acest lucru: „*În anul al XV-lea al domniei Cezarului (împăratului) Tiberius, pe când Ponțiu Pilat era guvernator în Iudeea, Irod era tetrarh în Galileea, Filip, fratele său, era tetrarh în Itureea și ținuturile Trahonitidei și Lisanius tetrarh în Abilena.*” Ba ni se dau și datele religioase ale vremii. Se spune că acestea s-au întâmplat pe vremea arhierilor Ana și Caiafa. Așadar, ni se dau toate datele istorice ale evenimentelor, în așa fel încât să nu existe nici o îndoială că toate acestea s-au întâmplat așa cum ni le istorisesc evangheliștii³. Prin predica sa, Ioan Botezătorul deschide calea spre o nouă înțelegere a lui Dumnezeu, ca Dumnezeu al tuturor popoarelor, nu numai al evreilor, nu numai al fiilor lui Avraam. Dacă Dumnezeu poate face fii al lui Avraam și din pietre, poate să facă și din toate neamurile. Dumnezeu propovăduit de Ioan este, deci, al tuturor neamurilor. De aceea, Mântuitorul Iisus Hristos vine pentru toate popoarele din lume și apa de care s-a atins devine purtătoare de har.

¹ Pr. Prof. Dr. Dionisie Stamatoiu, *Cele Patru Evanghelii*, Editura Universitaria Craiova 2000, p. 55-56

² Ibidem, p. 56

³ I.P.S. Antonie Plămădeală, *Cuvinte la zile mari*, Ed. Eparhiei Sibiu 1989, p. 155-156

PSINAXAR

Sfinții mari Dascăli ai lumii și Ierarhi:

Vasile cel Mare, Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur

[continuare din pagina 1] Ei ziceau că Ioan Gură de Aur stă mai presus decât marele Vasile și Grigorie prin mulțimea cuvântărilor sale, cele dulci ca mierea, prin puterea și adâncimea cugetării. Alții înclinau spre dumnezeiescul Grigorie, că adică el ar fi întrecut pe toți, și pe cei vechi, vestiți în învățatura elinească, și pe ai noștri, prin înălțimea, frumusețea și cuviința cuvântărilor și scrierilor lui. De aceea ziceau că Grigorie biruie pe toți și stă mai presus decât Vasile și Ioan. Deci, se ajunsese acolo că lumea se împărțise: unii se numeau ioanieni, alții vasilieni și alții grigorienii, și pricire în cuvinte era pe numele acestor sfinți. Mai târziu, după câțiva ani, sfinții aceștia se arătară, unul câte unul, după aceea câte trei împreună, aievea, iar nu în vis, arhiereului care păstora atunci cetatea Evhaitenilor, și care se numea Ioan, fiind bărbat înțelept în toate, cunoscător al învățaturii elinești, cum se vede din scrierile lui și care ajunsese pe culmea virtuților.

Atunci, sfinții grăiră într-un glas către dânsul: noi, precum vezi, la Dumnezeu una suntem și nici o împotrivire sau vrajbă nu este între noi. Ci fiecare la timpul său, îndemnați fiind de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi, unul întâi și altul al doilea, și de vei chema pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, scoală-te de poruncește celor ce se priceșc să nu se mai certe pentru noi. Că nevoița noastră a fost aceasta, și cât am fost vii și după ce am răposat, ca să împăcăm și să aducem lumea la unire. Împreunează-ne într-o singură zi și ne prăznuiește cu bună-cuviință. Înștiințează și pe urmași, că noi una suntem la Dumnezeu și încredințează-i că și noi vom ajuta la mântuirea aceluia ce fac pomenirea; căci nouă ni se pare că avem oarecare îndrăznire la Dumnezeu. Acestea zicându-le, s-a părut că ei se suie iarăși la ceruri, îmbrăcați în lumina nespusă și chemându-se unul pe altul, pe nume.

Iar minunatul om care a fost Ioan Evhaitul, după ce se sculă, a făcut așa cum îi porunciseră sfinții, potolind mulțimea și pe cei ce se certau, căci acesta era om vestit pentru viața lui îmbunătățită. El a dat Bisericii sărbătoarea aceasta spre a fi prăznuită. Și iată gândul acestui om: cunoscând că luna aceasta ianuarie, îi are pe câte trei sfinți: la zi întâi pe Vasile cel Mare, la douăzeci și cinci pe dumnezeiescul Grigorie și la douăzeci și șapte pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, i-a sărbătorit la un loc în ziua a treizecea, împodobindu-le slujba cu canoane, cu tropare și cu cuvinte de laudă, așa cum se cădea. Aceasta pare că s-a făcut și cu voia sfinților, căci laudele închinatelor lor n-au nici o lipsă și au întrecut pe toate câte s-au făcut și câte se vor mai face.

Sfinții aceștia erau la statul trupului și la înfățișarea lor în chipul următor: dumnezeiescul Ioan Gură de Aur era foarte mărunț și foarte subțire, cu capul mare, ridicat deasupra umerilor, nasul lung, nările late, fața foarte galbenă, amestecată cu alb, locașurile ochilor adâncite, dar ochii mari, care îi făceau căutătura veselă și fața strălucită, deși din firea lui părea măhnit; fruntea mare, fără par, cu multe încrețituri, urechile mari, barba mică și rară, împodobită cu păr puțin și cărunt, fălcile trase înăuntru din pricina postului desăvârșit. Mai trebuie

să spunem despre dânsul că a întrecut cu graiul pe toți filosofii elinilor, mai ales cu privire la adâncimea gândurilor și la dulceața și înflorirea graiului. A tâlcuit Sfânta Scriptură și a propovăduit Evanghelia cu folos ca nimeni altul, încât de n-ar fi fost acesta (măcar că este o cutezare să zicem așa), ar fi trebuit ca iarăși să vină Hristos pe pământ. Cât privește virtutea și fapta și privirea launtrică, i-a întrecut pe toți, făcându-se izvor de milostenie, de dragoste și de învățătură. A trăit șazeci și trei de ani și a păstorit Biserica lui Hristos șase ani.

Vasile cel Mare era înalt și drept la stat, uscățiv și slab, negru la față, cu nasul plecat, sprâncenele arcuite, cu fruntea cam posomorâtă, asemenea omului gânditor și îngrijorat, cu obrazul lunguiet și cam încrețit, cu tâmplele adâncite, cam păros la trup, cu barba destul de lungă, căruntă pe jumătate. Acesta a întrecut cu scrierile sale nu numai pe înțelepții din zilele lui, ci și pe cei vechi. Străbătând toată învățătura, era stăpân pe toată știința; se folosea de toată filosofia înțeleaptă în lucrările sale și sporea în cunoștința tainelor dumnezeiești. S-a suit în scaunul arhieriei când era de patruzeci de ani și a cărmuit Biserica cinci ani.

Sfântul Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu era om de mijloc la statul trupului, cu fața palidă dar veselă, cu nasul lat, cu sprâncenele drepte, căutătura blândă și veselă; la un ochi era mai măhnit din pricina unui semn de lovitură, la pleopa de sus; barba nu o avea prea lungă, dar era destul de deasă și tocmită, iar pe margine gălbuie. Era pleșuv și alb la păr. Se cuvine să spunem despre dânsul că dacă ar fi trebuit să se facă vreo icoană sau vreo statuie înfrumusețată cu toate virtuțile, apoi aceasta ar fi trebuit să înfățișeze pe sfântul Grigorie, căci el întrecuse cu strălucirile viețuirii sale pe toți cei iscusiți în faptă. A ajuns la atâta înălțime de teologie, că biruia pe toți prin înțelepciunea cuvântărilor și a învățăturilor sale. Drept aceea a câștigat și numele de teologul, adică de Dumnezeu cuvântătorul. A viețuit pe pământ optzeci de ani și a păstorit Biserica din Constantinopol doisprezece ani.

Cu rugăciunile acestor trei ierarhi, Hristoase Dumnezeul nostru, și cu ale tuturor sfinților surpă și risipește ridicările eresurilor; și pe noi în unire și pașnică așezare ne păzește și ne învrednicește de împărăția Ta cea cerească, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea **Sfântului sfințitului mucenic Ipolit**, papă al Romei și a celor împreună cu

dânsul: Censurin, Aura, ce se mai numea și Hrisi, Felix, Maxim, Erculin, Venerie, Stirachin, Mina, Comod, Ermis, Mavru, Eusebiu, Rustic, Monagriu, Amandin, Olimpiu, Cipru, Teodor, Tribun, Maxim preotul, Arhelau diaconul, Cvirin episcopul și Savain. Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împărăției lui Claudiu, loțiitor al lui fiind Ulpius Romil. Censurin era magistrul, iubit de împărat, dar pe ascuns cinstea pe Hristos și apăra pe creștini. Deci, fiind dat pe față, a fost pus la închisoare, unde, prin învierea unui mort, a înduplecat pe toți ostașii care erau acolo să creadă în Hristos. Din porunca împăratului li s-au tăiat capetele la toți. Dimpună cu ei a fost tăiată și fericita Hrisi, ca și slujitorul ei, Savain, care suferiseră mai înainte multe chinuri, pentru că slujea sfinților, le ștergeau sângiurile, și-i mângâiau. Despre aceasta fiind înștiințat papa Ipolit s-a aprins de râvnă dumnezeiască și a venit de a muștra pe tiran în față. Tiranul aprinzându-se de mânie l-a supus mai întâi la chinuri, împreună cu preoții, cu diaconii și cu episcopul care-l urmau. Apoi legându-le mâinile și picioarele i-a aruncat în adâncurile mării și așa s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic **Teofil cel Nou**. Acest sfânt mucenic era din Constantinopol, fiind senator, pe vremea împăraților ortodocși Constantin și Irina, care au cinstit sfintele icoane, în anul 787. Și fiind mai mare voievod peste flotă a pornit împotriva saracinilor și a izbândit la început; dar doi voievozi mai mici, care-l pizmuiau, au fugit din luptă și rămânând singur, Teofil a fost prins de saracini. După ce l-au ținut patru ani în închisoare, l-au silit să se lepede de Hristos. Și neplecându-se i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea noului mucenic Teodor Militineul, care a mărturisit în Militina, la anul 1704. *Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.* [PROLOAGELE]

Scânteieri de gânduri, frânte la ceas de sărbătoare, din candela vieții Sfântului Trifon (m.1 februarie 250)

Dr. Maria BOCȘE

În primele două zile ale lunii februarie – denumită astfel după "februa" – masca facială din piele de berbec sau de țap, purtată de tinerii "lupercali" romani, care celebrău sărbătorile **faunalia** și **lupercalia** la 15 februarie, sacrificând animale fertilizatoare, apoi alergau pe străzi și loveau cu curelușe făcute din pielea aceluiași animale - femeile, invocau, prin contiguitate, fertilitatea și fecunditatea naturii și răsfringerea acestor valențe asupra oamenilor, în perioada sfârșitului iernii (apud Eliade, 1986, p.121), după cum descriau ritualul poezii antichității latine:

"Iară zeița (Iunona) din crîng vorbe ciudate grăi / Mame italice, țapul sfințit cu voi se-mpreune / Taie un țap și cu pielea facutaă fâșie / Spatele acestor femei a le lovi porunci...". (Ovidiu, 1965, p.66). Aceste versuri sunt închinare zeitei romane Iunona Sospita, adică "Ocrobitoarea", "Mântuitoarea" femeilor, celebrată la Calendele lui februarie, deci în prima zi a lunii (Dumezil, 1993, p.951).

În această lună, care era numită în calendarul popular românesc "făurar", de la latinescul "faber", căci toți gospodarii se pregăteau pentru muncile agricole care urmau, făurindu-și uneltele agricole, plugul, grapa și atelajele pentru transport – se celebrău cele două sărbători înscrise în calendarul religios, ca **Sfântul Trifon** și **Întâmpinarea Domnului**, numită popular și cu slavicul **Stretenia**.

Celebrarea Sfântului Trifon în Ajunul Întâmpinării Domnului – conform hagiografiei ortodoxe, era precizată în *"Mineiul pe luna februarie"*, din 1846, fila 4, aflat la Mănăstirea Neamțului. Și este scris în acest Minei că Sfântul Trifon s-a născut în satul Campsada (Lampsacus), din Frigia, în anul 259, de la împărăția lui Augustus și a trăit în vremea împăraților Gordian și Filip, precum și a eparchului Acvilinius, în zilele cărora a fost martirizat.

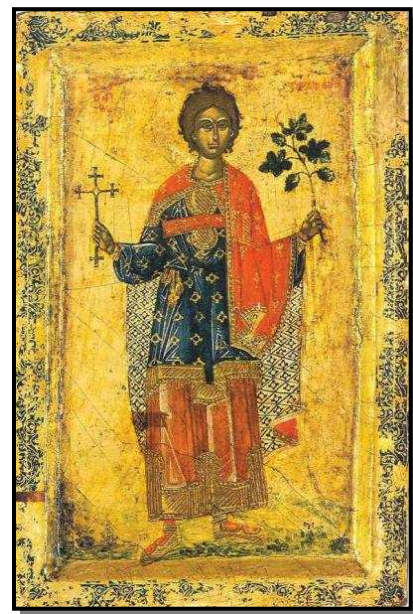
Calendarul creștin a suprapus această sărbătoare peste celebrarea străveche a unei divinități precreștine, traco-getice, la vremea "crugului" dintre iarnă și primăvară, când încheștarea dintre frigul iernii și primele raze ale soarelui, anunță sfârșitul sezonului hibernal. În numeroasele legende populare, această zi era numită **Trifu** sau **Trif Nebunul** care va fi trăit la Ierusalim cu două veacuri și jumătate înaintea Sfântului Trifon. El apărea ca un fel de "prașcău", care și-a bătut joc de Maica Domnului, pe când aceasta mergea la templu, pentru a fi binecuvintată de preoți, după cele 40 de zile împlinite de la Nașterea lui Iisus. Ilustrul folclorist bucovinean Simion Florea Marian publica acum un veac mai multe legende despre Maica Domnului și despre această sărbătoare a lunii februarie (Marian – Legendele..., 1904).

Într-una din legende se povesteste că Trif era "*stăpânitorul Ierusalimului*", în timpul împăratului Augustus. Auzind păgânii că Fecioara Maria urma să meargă la templu pentru rugăciunile de dezlegare după naștere s-au adunat s-o alunge cu pietre, din oraș. Aflând acestea, Trif "*s-a imbrăcat peste tot cu paie*", s-a dat peste cap, răcnind și prefăcându-se nebun, ca să le atragă atenția, iar Maica Domnului să-și poată vedea liniștită de drum. Astfel i-a rămas numele de Trif Nebunul sau Trif cel Nebun. Astfel, se zice în satele carpato-balcanice, Trifu cade în ziua de 1 februarie, iar Întâmpinarea Domnului sau Stretenia la 2 februarie.

O altă legendă "zice că mergea Stretenia pe drum și Trif mergea după dânsa și a tușit-o, doară s-ar înturna să vadă cine-i. Ea atunci s-a întors să vadă cine i-a tușit - a batjocură - în urmă și i-a zis: "*Dar fie astăzi ziua ta și mâine va fi a mea*" (Niculita Voronca – "Datinile...", 1903, p.76).

În tradițiile carpato-balcanice se împletesc riturile precreștine cu cele creștine, într-un sincretism ușor de descoperit. Astfel, la 1 februarie se respectau străvechile rituri închinare divinității tracice care întruchipa vegetația și regenerarea "*forței vitale*" a naturii. Se îndatina, așadar, ca în această zi să se aprindă ruguri mari în "inima viilor" și a livezilor, iar alte ruguri mai mici le înconjurau, ca o adevărată barieră de foc, purificatoare, între "fertil și nefertil", între zona sacralizată prin paza focului și cea profană, a satului.

Aceste rituri erau influențate și de cultul greco-roman al lui Dionisos, "*zeul viilor și al bucuriilor recoltei*". În sudul țării, această sărbătoare se mai numește și "**Trif Zarezan**"- sau **Gurban**, denumire de influență bulgară însemnând "**Trif cel tăiat**", căci o veche legendă balcanică spune că acesta era atât de nebun, încât și-a tăiat nasul. În fond, acest eufemism însemna stimularea rodului viei, prin tăierea cordelor și curățirea butucilor. Sfântul Trifon era numit și "patronul gândacilor și al omizilor", crezându-se că prin apă și

foc, prin agheazmă și slujbe religioase vor fi înlăturați toți daunătorii, nerodirea și "descântecul greu de luarea manei".

În zonele Transilvaniei și ale Banatului, ca și în Bihor, în ziua de 1 februarie bărbații ieșeau în livezi, aprindeau ruguri sub crengile pomilor, curățau lăstarii și stropeau cu "apă neincepută", luată în zori din fântini și izvoare, apoi sfințită de preot. Prin foc se stărpeau daunătorii biologici, insecte, omizi, mucegaiuri etc., dar era invocată și soarele, dătător de lumină și de căldură.

Un străvechi rit animist era acela al "*scuturatului pomilor*". Ținând topoare în mâini, lovind cu ele pomii la rădăcină, bărbații mimau tăierea acestora, amenințându-i: "*Măi, pomule, face-i roade, că de nu, eu te tai*". Răspunsul îl dădea un copil *curat*, în vârstă de 7-8, care simboliza "sufletul" pomului: "*Lasa-mă, iartă-mă, nu mă lovi, nu mă tăia, c-oi înflori și-oi rodi, când vremea mi-a veni și de noroc ți-oi fi*".

Conform concepției ancestrale, îndeplinirea ritului, cu respectarea perioadei și a secvențelor impuse de tradiție, ar fi concurat la optima evoluție a vegetației, a pomilor : încolțirea, înmugurirea, înflorirea, rodirea. Era, am spune, un dublu transfer al forței și al regenerării, de la natură la ființa umană pe care o hrănește și de la om la natură, pe care o îngrijește, o apară, muncind.

**MINCHEA
CARE NU
CUVÂNTĂ**

Busuiocul

Prof. Oana LĂCĂTUȘU,

Colegiul Național "Tudor Vladimirescu", Târgu Jiu, GJ

10

Termenul de „busuioc” provine din limba greacă (basileus – rege), despre această plantă spundu-se că a crescut pe locul unde Împărații Constantin și Elena au descoperit Sfânta Cruce.

Busuiocul este considerat planta sacră. Cu ajutorul busuiocului se face Agheasma și cu un buchet de busuioc se împrăștie apa sfântă pentru alungarea Necuratului ori pentru sfințirea locurilor. De asemenea, busuiocul se pune la icoane pentru a atrage protecția divină asupra casei și a ocupanților săi.

Biologic, busuiocul (*Ocimum basilicum*) este o plantă din genul *Ocimum*, familia *Lamiaceae*. Este o plantă ierboasă, originară din Asia tropicală.

Specialiștii biochimisti au descoperit în compoziția busuiocului mai multe substanțe care au o acțiune directă asupra celulelor corpului. Folosit proaspăt, busuiocul furnizează o cantitate bună de vitamina A și C, dar și de acid rozmarinic. Toate acestea sunt cunoscute pentru proprietățile lor antioxidante, contribuind la sănătatea și starea de bine a organismului, ajutând în special pielea, ochii, vasele sanguine, muschii și oasele să se mențină tinere.

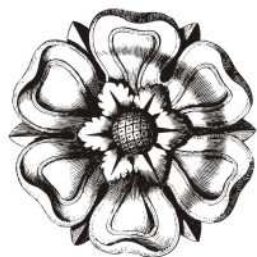
De asemea, busuiocul este o sursă excelentă de calciu și fosfor, minerale esențiale pentru buna dezvoltare a țesuturilor osoase, a dinților, rinichilor, sistemului imunitar, ritmului cardiac și contracțiilor musculare. Calciul din busuioc este util contra crampelor din membre, hipertensiunii și prevenirii cancerului de colon. Fosforul combate oboseala și stresul.

Uscat, busuiocul conține cantități importante de vitamina K (anticoagulantă), vitamină necesară fabricării proteinelor ce participă la coagularea sângelui. Busuiocul are, de asemenea și proprietăți medicinale. El își datorează mirosul agreabil datorită unei substanțe aromatice numită camfor, ce este și un excelent antiseptic, digestiv, laxativ, sedativ și tonic. Pregătit în inhalatii, busuiocul degajă căile respiratorii și scade febra. În gargară, el tratează infecțiile bucale.

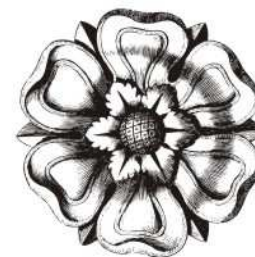
De asemenea, frunzele sale proaspete și zdrobite ajută contramâncărilor, iritațiilor, arsurilor solare.

În infuzie, frunzele și florile busuiocului (10-15g la o jumătate de litru de apă) ameliorează digestia, combat gazele intestinale, balonăriile, aerofagia, previne apariția problemelor urinare, calmează durerile de gât, calmează nervozitatea.

sufletul între Bucătărie și Spiritualitate

Cum păstrăm busuiocul pentru iarnă

Înv. Marieta NEGRU,
Școala Generală nr. 7, Târgu Jiu, GJ

1. Busuiocul • este unul dintre condimentele cel mai des folosite la mâncărurile preparate în bucătăriile din întreaga lume. Există o varietate de specii, începând de la busuiocul obișnuit, cultivat în grădini, până la cel dulce. Diferența între soiurile de busuioc este dată de arome, existând, de exemplu, aroma de lămâie, anason, scorțișoară sau chiar de lăptucă. Mai există și varietăți ale acestei plante aromatice care nu se folosesc la gătit, cum este, de exemplu, busuiocul camforat, care se utilizează exclusiv în scopuri medicinale. Busuiocul „sfânt” nu este folosit nici în gastronomie, nici în medicină, ci doar în aromoterapie și în scopuri ornamentale.

În gastronomie, busuiocul cu aromă de lămâie este folosit la producerea oțetului. Busuiocul cu aromă de anason, de lăptucă, busuiocul verde sau cel roșu, dar și cel dulce sunt folosite în gastronomie. În bucatele thailandeze se folosește busuiocul dulce, în timp ce preparatele italienești conțin, în special, busuioc sălbatic.

2. Busuiocul, de-a lungul istoriei • Diferite soiuri de busuioc erau folosite pentru a extrage otrava din organismul oamenilor mușcați de animale veninoase ori înțepați de insecte. Se credea că numele acestei plante era derivat din cel al legendarei creaturi vasilisc, o ființă imaginară, asemănătoare cu un șarpe, despre care se presupune că ar ucide cu privirea (din grecescul „basiliskos” mic rege). Altă teorie susține că numele plantei vine de la termenul grecesc „basileus”, care înseamnă „rege”. În India, busuiocul era venerat ca fiind planta sacră a zeilor, iar busuiocul sfânt a fost mult timp pus pe pieptul celor care mureau, pentru a-i proteja până ajungeau în Rai.

În prezent, busuiocul este recomandat pentru diverse afecțiuni digestive, întrucât face parte din familia plantelor mentolate. Se spune că ceaiul de busuioc băut imediat după masă este cel mai bun digestiv, motiv pentru care specialiștii în plante medicinale recomandă busuiocul ca remediu pentru crampe stomacale și alte afecțiuni de acest gen.

3. Conservarea • În timpul verii, busuiocul proaspăt este cea mai bună alegere pentru conferirea unei arome deosebite mâncărilor. Odată cu venirea toamnei, frunzele trebuie pregătite pentru a fi păstrate și folosite iarna. Cea mai la îndemână metodă este uscarea. Frunzele sau ramurile de busuioc trebuie culese într-o dimineață însorită, căci acesta este momentul în care aroma plantei este puternică și conținutul de uleiuri este cel mai ridicat. Spălați busuiocul dacă este nevoie și lăsați frunzele să se usuce. Legați ramurile în mănunchiuri și atârnați-le într-un loc uscat, ferit de lumină. Frunzele se usucă la fel de bine și dacă sunt ținute pe un prosop curat, întins pe o tavă. În general, busuiocul se usucă în aproximativ trei săptămâni.

Aceia dintre dumneavoastră care sunt mai nerăbdători din fire pot apela însă la un truc, făcut posibil de tehnologia modernă. Busuiocul poate fi uscat și în cuptorul cu microunde, avantajul fiind că planta este uscată și depozitată într-o zi. În acest caz, tehnica este alta. Veți avea nevoie de un șervețel de hârtie sau o farfurie de carton și un bol de plastic sau sticlă, umplut cu apă. Culegeți frunzele de pe ramuri și puneți-le pe șervețel sau pe farfurie. Puneți busuiocul și bolul cu apă în cuptorul cu microunde, dar nu unul peste celălalt.

Setați cronometrul cuptorului la trei minute, iar dacă după această perioadă de timp frunzele par uscate, puteți să le scoateți. Dacă nu, mai lăsați-le în cuptor încă două minute, până ce sunt uscate complet. După ce ați terminat procesul de uscare, depozitați busuiocul în borcane de sticlă transparente, dar într-un loc ferit de lumină.

4. Congelarea • Cea mai simplă și rapidă metodă de a păstra busuiocul este prin congelare. Spălați și uscați frunzele pe care le-ați cules. Puneți buchețele de frunze într-o pungă specială pentru congelator, pe care aveți grijă să o sigilați foarte bine. Puneți punga în congelator și gata. Când aveți nevoie să folosiți busuioc, pur și simplu scoateți punga din congelator și tăiați cantitatea de frunze de care considerați că aveți nevoie. Nu uitați să resigilați punga.

Trebuie să știți că nu este nevoie să așteptați ca busuiocul să se dezghețe înainte de a-l folosi, ci îl puteți folosi în mâncăruri chiar și dacă este încă înghețat.

Tableta Duhovnicească

Întru această zi, cuvânt din Pateric, că bine este a se osteni călugării.

A venit un călugăr la egumenul Siluan, din muntele Sinai, și, văzând pe frați lucrând, a zis stareșului: "Să nu lucrați lucrare pieritoare, că Maria partea cea bună și-a ales." Iar starețul a zis ucenicului său Zaharia: "Să duci pe fratele acesta în cămara cea deșartă." Iar când au început frații a mânca, se uita cel închis prin ferestruică și aștepta, doar îl vor chema și pe el la masă. Și fiindcă nu l-a chemat pe el nimeni, sculându-se, a venit la Stareș și a zis: "Poate nu mâncați astăzi, părinte?" Și a raspuns stareșul: "Acum noi am mâncat." Iar fratele a zis: "Dar pentru ce nu m-ați chemat și pe mine?" Și i-a grăit lui stareșul: "Tu ești om duhovnicesc și nu ai trebuință de mâncarea aceasta, iar noi trupești suntem și trebuie să mâncăm, pentru aceasta ne și ostenim lucrând, iar tu, fiindcă ți-ai ales partea cea bună, să citești cărțile și să te hrănești cu cuvintele cele duhovnicești."

Deci, acestea auzindu-le fratele acela, a pus metanie până la pământ, cerându-și iertare. După aceea, i-a grăit lui stareșul: "Frate, fiecărui om, de mare folos îi sunt ostenele, că, până și Maria, din pricina ostenelelor Martei a fost laudată la cină." [PROLOGE]

Ajunge zilei răutatea ei. Matei 6.34

Dialog eșuat

1. Doamne, de ce sunt eu omul?
Din lut eu izgonit-am somnul...	5. Durerea o simt spulberându-mi ființa!
Căderile nopții nasc necredința...
2. Mult iertător fiind tu Doamne,
De ce n-am primit nemurirea?
Eterne secole ți-ar risipi trăirea...	6. Îngenuncheat pe drumul vieții, mi-e tot mai greu...
Măcar o clipă-n viață de-ai fi tu Dumnezeu.
3. Tu, Doamne, spune-mi cât îmi e greșeala?
Întrebi tu oare soarele când vine seara?...	7. Cu ochii-n lacrimi privind icoana-ți sfântă,
sunt Iuda... în fiecare zi.
4. Lumina Ta în sufletu-mi păgân nu crește...
Lumina de-ntuneric se sfiște.	

Prof. Cristina MURĂRIȚA

Școala Generală "Constantin Brâncuși" – Târgu Jiu

**Bucuriile
Harului**
ISSN 2067 – 4015

Parohia Sfântul Nicodim
Târgu Jiu
EDITOR-FONDATOR

